

Primavera popular, de Vicent Andrés Estellés

La primavera de València (Gandia) té vives i ràpides les cames,
la primavera de València (Gandia) puja alegrement per les escales
la primavera de València (Gandia) penja les flors més blanques en les rames
la primavera de València (Gandia) ompli tots els carrers, totes les places
la primavera corre per València (Gandia) amb l'alegria de les traques
opulenta, en el cel s'obri de nit i obri els jardins de les carcasses
i es torna finalment, a l'hora justa, una creixent selva de flames.

la primavera que arriba, toca en totes les anelles
i a la vora del riu mare, m'he deixat les espartenyas
cançons que venen i van, perquè mai no s'estan quietes
poble... poble... i altra volta, poble...i poble, per sempre.

Busca tu qui t'ha pegat,
la carn blanca i el vi negre
alegria valencians!

València té tantes coses
les panolles de fer roses
i l'aigua dels quatre grans

Conec la mort en el toc familiar de les campanes
Terna d'Olives! Mangranes!
I el joc de l'ama. Hi ha foc?
València en el tres en ratlla, València en les claus de Déu.
Poble, Poble... poble meu

I a cada cantó, una falla!
Ací em pica, aci em cou.
L'amor és una llepassa
La provessó per ma casa
I amor... arruixa, que plou!
Xacaracaxac
I brisa... i la xica que no porta camisa
Si en porta o no en porta... a tu, res t'importa
Alegria Valencians, estem en la primavera.
València és la capital.
És com un obert balcó sobre l'horta i sobre el mar
Alegria valencians, Alegria de Valencia que es oberta i popular.
L'anís i els bunyols fan lliga, i el maí i els trons de bac.
Alegria valencians! Ha arribat març a València, i sempre que arriba març, tots sentim com un glop
en el cor.
l'Alegria de ser Valencians

D'un any

Vicent andrés estellés

Absurdament el cel s'omplia de jardins. Esclataven les altes carcasses de les falles. Tota València era una foguera alegre: ens donava la festa i la fàcil metàfora.

Jo cenyia la teua cintura en la penombra.

Jo respectava el teu silenci dolorós.

Músiques populars pujaven per les cuixes.

S'obrien damunt nostre els jardins instantanis.

Jo assumia una amarga responsabilitat.

Assistia en silenci, al teu amar silenci.

Recolzats en el ferro de la barana, veiem la ciutat com un bosc. Vacil·laven els llums dels castells en els teus ulls, plens de llàgrimes.

No cenyia la teua adorable cintura.

L'un al costat de l'altre, contemplàvem València.

Vaig sentir el teu braç que buscava el meu braç.

Fa deu anys, fa vint anys, fa trenta anys, jo no ho sé.

Era en una terrassa humil en els afores.

Tots els veïns pujaren i miraven València.

Els agradava molt la nit de Sant Josep.